

LÁSKA NA FRANCÚZSKOM VIDIEKU

ROMÁN O UTEŠENEJ KAVIARNI, OBCHODÍKU S LAHODNÝMI
SYRMI A O NÁSTRAHÁCH LÁSKY V ÚDOLÍ RIEKY LOIRA

VICTORIA BROWNLEE

metafora

LÁSKA NA FRANCÚZSKOM VIDIEKU

ROMÁN O UTEŠENEJ KAVIARNI, OBCHODÍKU S LAHODNÝMI
SYRMI A O NÁSTRAHÁCH LÁSKY V ÚDOLÍ RIEKY LOIRA

VICTORIA BROWNLEE

VICTORIA BROWNLEE
LÁSKA
NA FRANCÚZSKOM
VIDIEKU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 142. publikáciu

Knihu *Brioche in the Oven* vydanú vydavateľstvom Amberjack Publishing,
an imprint of Chicago Review Press Incorporated,
v roku 2019, do slovenčiny preložila Martina Antošová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafický návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 304
Tlač TISK CENTRUM, s. r. o.

Copyright © Victoria Brownlee, 2019
Originally published in the English language by Quercus Books.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Martina Antošová, 2022
Cover illustrations © stock.adobe.com/Nataliya Kunitsyna, 21021021
Illustrations © stock.adobe.com/aksol, mozart3737,
Ostostockus, Софи Веснина, istry

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-382-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-381-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-380-0 (print)

*Mojim rodičom za to, že ma poslali do Francúzska,
keď som bola mladá a vnímavá.*

*Každý druh syra v sebe ukrýva
inak zelenú pastvinu pod inou oblohou.*

– ITALO CALVINO

Prvá část'

JESEŇ

Kapitola 1

Neveriacky som zízala na test. Bolo ťažké zmieriť sa s faktom, že taký zlomový okamih môže nastať práve vtedy, keď mám nohavičky stiahnuté až na členky. Bábätko, *un bébé* – nezáleží na tom, v akom jazyku to slovo poviem, stále to znelo desivo.

Merde! pomyslela som si, vytiahla si nohavičky a spláchla som. *Ako sa mi to podarilo?* Keď som si včera večer vyberala test, mal mi skôr pomôcť presvedčiť sa, že ide iba o prehnane aktívnu predstavivosť. Nikdy by sa mi ani len nesnívalo, že bude pozitívny. Vopchala som si tú malú, namodro sfarbenú paličku, ktorá mi mala zmeniť život, do podprsenky a zhlboka som sa nadýchla.

„*Bonjour, ma belle,*“ ozval sa Sergeov hlas z kuchyne.

„*Bonjour,*“ odpovedala som a šla za ním.

„Spala si dobre?“ opýtal sa ma po francúzsky a podal mi veľký hrnček s kávou.

Budeme mať bábätko, už nikdy sa nevyspíme! chcelo sa mi zakričať. Namiesto toho som odvetila: „*Très bien. Et toi?*“ Cítila som sa, akoby som fungovala na autopilota, vôbec som sa nezamýšľala nad tým, čo hovorím a moju pozornosť rozptyľovala snaha vymyslieť, kedy prezradím Sergeovi, že z neho bude *papa*.

Prikývol, podišiel ku mne a objal ma. Uhla som sa, pretože mi napadlo, že ak by mi test vypadol z podprsenky, prirýchlo by ma prezradil.

„Musím bežať,“ prešla som do angličtiny a poslala mu vzdušný bozk. „Potrebujem sa pred prácou ešte zastaviť v lekární...“

A kúpiť zopár ďalších tehotenských testov, dodala som v duchu.

„Je všetko v poriadku?“ opýtal sa.

„Samozrejme, iba ma bolí hlava zo stresu,“ odvetila som. Aspoň tá časť o strese bola pravdivá.

Rýchlo som si odpila z kávy – a okamžite som ju vyplula späť, lebo som si spomenula, že priveľa kofeínu tehotným ženám neprospieva.

Serge sa na mňa podozrievavo zahľadel, tak som si zamávala rukou pred ústami. „Príliš horúca,“ zaklamala som s previnilým pohľadom a s ľútosťou som vyliala zvyšok lahodného moku do drezu.

„To nič, Bella,“ usmial sa. Serge ma nedávno začal oslovovať Bella. Kombinácia *belle* a Ella. Bolo to čarovné a rozkošné, presne ako on. Predstavila som si, ako mu oznámim tú novinku, ako ma objímu jeho svalnaté ruky a ako sa mu tvár rozžiari od radosti, ale z nejakého dôvodu som sa nemohla prinútiť vysloviť tie slová. Najprv som sa musela sama vyrovnáť s myšlienkou, aké následky prinesie to, že budem tehotná vo Francúzsku.

So Sergeom som začala chodiť iba tento rok, hoci k priateľstvu medzi nami sa schýľovalo už od môjho prvého dňa v Paríži, keď som zašla do jeho *fromagerie* a pokrstila som si ho ako pána Syrára. Zažili sme spolu veľa – od nevinnnej stávky, že dokážem ochutnať tristošesťdesiatpäť druhov francúzskych syrov za jeden rok, ktorú mi nakoniec pomohol vyhrať, cez to, ako ma nečakane pobozkal po našej dekadentnej syrovej večeri, až po to, ako som ho nečakane pobozkala ja, keď som si uvedomila, že ho milujem.

Keď som priletela do Paríža, nečakala som, že začnem nejaký nový vzťah. Napriek tomu som sa čoskoro až po uši zamilovala do darebáka menom Gaston. Bolo to absurdné stretnutie krátko po rozchode, a keď sa pozerám na to spätne, bol to ten najhlúpejší vzťah, do akého som sa mohla zapliesť. Lenže Gaston pôsobil kultivovane. A v tom čase, keď som si liečila zlomené srdce po skrachovanom dlhoročnom vzťahu v Austrálii, som podľahla jeho francúzskemu šarmu – presne tomu „francúzskemu šarmu“, vďaka ktorému som ho o niekoľko mesiacov neskôr pristihla v posteli s dvoma ďalšími osobami – a ani jednou z nich som nebola ja. Dúfala som, že to bola posledná lekcia, ktorú som potrebovala, aby som sa prestala zamilovávať do idiotov.

Po tom, ako som si prežila tak trochu dramatické chvíle na úplnom dne, som si uvedomila, aká som bola hlúpa, že som si nevšímala skutočného hrdinu môjho príbehu – Sergea. Nebol typom muža, akí sa mi bežne páčia – čo znamenalo najmä to, že bol láskavý a zaujímal sa o to, čo je pre mňa dôležité –, ale prehliadala som pravú lásku už pridlho. Takže som za ním ušla z Paríža, prekvapila ho na výlete za nákupom syrov v údolí rieky Loira a vyznala som sa mu zo svojich citov. Bolo to trochu prehnané gesto a, vďaka bohu, na moje šťastie – a aj kvôli mojej hrdosti – zafungovalo.

A zo Sergea sa napokon stal ten najlepší partner, o akom som ani len nesnívala. Bol neochvejný a milý, odvážny a odhodlaný, beznádejný romantik a urputný obhajca francúzskej kultúry a tradícií, čo sa prejavilo v jeho absolútnej oddanosti a láske k francúzskym syrom.

Od chvíle, keď som mu vyznala lásku, náš vzťah nádhorne prekvital a ja som ho zbožňovala. Iste, v niektorých

veciach sme boli rozdielni, aj v prípade jeho averzie voči všetkým technológiám – vrátane môjho vlastného účtu na instagrame venovaného syrom, vďaka ktorému sa z jeho *fromagerie* stala medzi anglofónnymi turistami tak trochu kultová záležitosť –, ale v iných veciach sme sa väčšinou zhodli.

No aj tak som si nemohla pomôcť a uvažovala som, či by sme si náhlym príchodom dieťaťa do nášho vzťahu iba nekoledovali o problémy. Chodili sme spolu kratšie než rok. Dokonca sme sa ešte ani poriadne nepohádali. Rozhodne sme sa ešte nezhovárali o tom, že budeme mať deti. Mohla by nám spoločná láska k syrom, Parížu a k sebe navzájom stačiť na to, aby sme to zvládli?

Uľavilo sa mi, že mám pred sebou celý deň v práci a môžem tam o tom ďalej premýšľať. Takto skoro ráno to celé bolo na mňa ešte priskoro.

Keď som vyšla von, bolo chladno. Zdalo sa, že letné teplo sa okamžite vytratilo vo chvíli, keď sa kalendár preklopil na október. S jeseňou a so zimou v Paríži sa mi spája špecifická vôňa. Je to kombinácia teplého vzduchu vychádzajúceho z vetracích mriežok metra a kuchynských aróm vanúcich zo školských jedální. Občas sa medzi ne pripletie aj jemný závan moču, ale, vďaka bohu, časté jesenné dažde ho rýchlo zmyjú preč.

Neprekvapilo ma, že keď som prišla do kancelárie vo Food To Go Go, Tim už bol v práci. Odkedy začiatkom roka získal dodatočné finančné zdroje, trávil v nej veľa času. Firme chýbali zamestnanci, no nejako sa jej darilo rásť aj napriek tomu, že každý, vrátane Toma, sa čudoval, ako vôbec dokáže prežiť. Lenže Tim bol veľmi odhodlaný

a jeho vášeň pre donášku kvalitného jedla zrejme poháňala náš úspech.

„Ahoj, Ella,“ pozdravil ma a znel pritom vyčerpane.

„Je všetko v poriadku?“ opýtala som sa.

„Mali sme s malou ťažkú noc.“

Chápavo som prikývla. „Ešte stále nespáva?“

„Nie, je ako čert. Mám pocit, že už nikdy nebudem fungovať normálne.“

„Koľko má teraz?“ zaujímalo ma.

„Takmer desať mesiacov,“ postťažoval sa.

„A ešte stále je to také zlé?“ Zvyčajne by som Timove sťažnosti na dieťa nepovažovala za dôležité. *Prečo mať deti, ak radi spíte?* pomyslela by som si. Lenže teraz bolo v stávke oveľa viac.

„Bože, áno a ešte horšie. Radím ti, nemaj deti – pri najmenšom, ak si chceš udržať aspoň aké-také zdanie normálneho života. V porovnaní s rodičovstvom je toto tu hračka,“ povedal a ukázal rukou na prázdne stoly v našej kancelárii.

Zasmiala som sa dúfajúc, že Tim preháňa, ale vážny výraz mu nezmizol z tváre a s tmavými kruhmi pod očami vyzeral takmer ako živá mŕtvola. *Doriti*, pomyslela som si, sadla si a zapla počítač.

Rýchlo som sa pustila do práce, ale myšlienky na tehotenstvo ma neustále rozptyľovali. Potrebovala som čas na predýchanie ranných udalostí a na premyslenie, čo vlastne budem robiť. Opýtala som sa Tima, či mu mám priniesť kávu. Vstal a objal ma.

„Prines mi trojité latté, Ella. Bude to dlhý deň.“

Naša nová kancelária našťastie sídlila neďaleko *Flat White*, ktorú som považovala za jednu z najlepších kaviarní v Paríži (čo absolútne neovplyvnil fakt, že som v nej

takmer rok pracovala, alebo to, že tam mám stále zľavu pre rodinu a priateľov). Uľavilo sa mi, keď som po vstupe zazrela pri kávozare Chrisovu usmiatu tvár.

Zvalila som sa na stoličku pri barovom pulte. Kaviareň pôsobila na mňa upokojujúco, bola som tu na domácej pôde, teplo z rúry a vôňa čokoládových sušienok mi takmer dovolili zabudnúť na tehotenský test, ktorý som teraz mala schovaný v kabelke. Často som s ľútosťou spomínala na jednoduchú a príjemnú prácu vo *Flat White*. Hoci ma práca v kancelárii bavila, rozhodne mi chýbal kontakt s ľuďmi spojený s prácou v kaviarni.

„Čo ti prinesiem, El?“ opýtal sa ma Chris a vďaka jeho austrálskemu prízvuku som sa tu ešte viac cítila ako doma. „Ako zvyčajne?“

„Iste,“ odvetila som bez rozmýšľania. „Nie, počkaj... Máte bezkofeínovú kávu?“

„Čo? Jasné, že nemáme bezkofeínovú kávu. Také rúhanie sa! Čo sa deje?“

„Nič sa nedeje,“ odbila som ho a dúfala, že nie je tak veľmi vidieť, ako sa mi nahrnula do tváre krv. „Iba sa snažím trochu obmedziť kávu. Dám si horúcu čokoládu.“

Chris nadvihol obočie, ale už nič nepovedal. Vždy sa ku mne správal ako džentlmen, čo bolo prekvapujúce, pretože inak to bol celkom sukničkář. Aj keď obaja pochádzame z Melbourne, zoznámili sme sa, až keď som krátko po príchode do Paríža začala pracovať vo *Flat White* a odvtedy z nás boli priatelia. Vtedy na začiatku sa mi páčil, ale nikdy sa medzi nami nič nestalo, pretože Chris má slabosť na randenie s (väčšinou emocionálne nevyrovnanými) Francúzkami, a ja nie som Francúzka. No teraz som bola vďačná za naše priateľstvo. Okrem svojich milostných drám mal veľmi rád kávu a bol to spoľahlivý

priateľ. Pripadal mi takmer ako brat, ktorého som nikdy nemala.

„A ešte trojité latté pre Tima,“ dodala som.

„Stále problémy s dieťaťom?“ zaujímal sa Chris, ktorý si bol až príliš vedomý toho, ako sa Timovi po narodení bábätka zmenil život, a vôbec sa netajil smútkom zo straty kamaráta na výlety po baroch.

„Hej,“ prikývla som. „A radšej nám pribaľ aj zopár susienok.“

„Si piš.“

Pomaly som kráčala späť do práce s papierovými pohármi s kávou v náručí, aby nevychladla. Odpila som si zo svojho pohára a okamžite som si spomenula, že to nie je káva a že mi teraz na nejaký čas bude súdené objednávať si horúcu čokoládu. A potom som začala premýšľať nad tým, ako dieťa ovplyvní môj život vo Francúzsku a ako ovplyvní môj vzťah so Sergeom.

Je vôbec vhodný čas, aby sme uvažovali o dieťati? Mala som dobrú prácu a v Paríži som sa cítila ako doma. Mala som kolegov a priateľov, o ktorých som sa mohla oprieť. A Serge sa práve rozhodol otvoriť ďalšiu pobočku svojej *fromagerie* a obzeral sa po vhodnej lokalite. Bol odhodlaný a tešil sa na to, že rozšíri svoje podnikanie. Bábätko by ho v tom určite zbrzdilo, a možno by ho dokonca hnevalo takéto narušenie plánu.

A chce vôbec Serge deti? Šokovalo ma, keď mi povedal, že už bol predtým ženatý, ale vedela som, že vzťah s jeho bývalou bol napätý už dávno predtým, ako sa rozhodli rozviesť, preto som predpokladala, že to bol dôvod, prečo spolu nemali dieťa.

A čo ja? Chcem dieťa? A chcem francúzske dieťa? Keď som ešte žila v Austrálii, myslela som si, že chcem mať deti. Lenže potom, po náhlom rozchode s mojím dlhoročným priateľom Paulom, som si povedala, že skôr ako začnem uvažovať o deťoch s nejakým mužom, musím si ním byť najskôr stopercentne istá. A hoci som si láskou k Sergeovi bola istá, nemohla som vedieť, ako zareaguje na túto novinku. Ach, bože! Budem musieť to dieťa vychovávať sama? Práve teraz, keď môj život začal konečne plynúť celkom hladko...

Potom som si náhle uvedomila ďalšiu krutú skutočnosť. Byť tehotná znamená žiadne francúzske víno, žiadne mazľavé syry – *Ach, mon Dieu! Žiadne mazľavé syry!* – a ktovie čo ešte.

A okrem toho, nevedela som nič o tehotenstve, a už tobôž nie o tom, ako sa postarať o dieťa, keď sa narodí.

Snažila som sa vyrátať, kedy som asi otehotnela. Usúdila som, že to nemohlo byť pred viac ako šiestimi týždňami. Koncom leta sme prežili so Sergeom celkom náruživý víkend v Provensalsku a bola som si istá, že sme si nedávali až taký pozor. *Myslím, že to je teraz už celkom zrejmé!*

Rada by som povedala, že ten sex stál za to, ale to sa bude dať posúdiť až počas nasledujúcich približne osemnástich rokov. Nech už k tomu došlo akokoľvek – a bez rozptyľovania sa spomienkou na ten samotný nádherný akt –, s úľavou som si uvedomila, že moje tehotenstvo je ešte iba v počiatočnom štádiu, a máme tak možnosť voľby. No napriek tomu budem musieť urobiť takéto rozhodnutie spolu so Sergeom. On pre mňa znamenal život v Paríži a náš vzťah bol jediným dôvodom, prečo som zostala vo Francúzsku. *Ako mu však mám povedať, že sa*

bojím, že bábätko bude pre náš vzťah príliš veľkým náporom? A že ak to nebude fungovať, budeme stáť pred ešte ťažšími rozhodnutiami?

V mučivých chvíľach, ako bola táto, mi v práci zúfalo chýbala Clotilde. Keď sme spolu začali bývať, odporučila ma na pozíciu vo *Food To Go Go*, kde pracovala, ale už pred niekoľkými mesiacmi odišla, aby sa mohla venovať kariére modelky. Teraz trávila väčšinu času cestovaním a prácou v zahraničí. Clotilde by vedela, čo povedať, aby som sa cítila lepšie. V podstate odo dňa, keď sme sa stretli, mi veľmi pomáhala dať do poriadku môj život vo Francúzsku. Dokonca aj keď som bola na dne kvôli Gastonovi – z ktorého sa komplikovanou zhodou okolností vykľul jej bratranec –, postavila sa na moju stranu a pomohla mi prekonať to za pomoci jej morálnej podpory a množstva vína. Bola pre mňa v Paríži najbližšou osobou hneď po Sergeovi a kvôli jej mnohým zahraničným cestám som sa cítila v Paríži o čosi osamelejšie. Vďaka Bohu sa má tento víkend vrátiť po mesačnom pracovnom pobyte v New Yorku. Ak by som dovedy nenabrala odvalu povedať Sergeovi o dieťati, určite by mi pomohla niečo vymyslieť.

Prinútila som sa ignorovať všetky ďalšie myšlienky na dieťa, aby som sa mohla sústrediť na prácu. Dokonca sa mi podarilo odsunúť na neskôr aj otázku, ako to oznámiť Sergeovi. Keď sa však blížila šiesta hodina a kancelária sa vyprázdnila, opäť mi stiahlo žalúdok. Dúfala som, že je to sčasti od hladu, tak som si v telefóne vyhľadala diétne odporúčania pre tehotné ženy pre prípad, že by sme mali na večeru syr (čo nebolo nič nezvyčajné, keďže *fromage* bol pri každom jedle so Sergeom v podstate nevyhnutnosťou).

Výsledky môjho vyhľadávania boli presne také zlé, ako som očakávala. Žiadne mäkké syry, ak nie sú pasteurizované (a vo Francúzsku bývajú zriedkakedy, takže *au revoir*, Chabichou, Sainte-Maure a Valençay), žiadne zrejúce mäkké syry s bielou plesňou na povrchu (dovidenia, Brie a Camembert) a žiadne syry prerastené modrou plesňou (zbohom, Roquefort). Snažila som sa na tom vidieť aj to pozitívne – ešte stále mi zostáva Comté. A Cantal a Gruyère. Nebolo všetko stratené.

„Čo si dáme dnes na večeru?“ opýtal sa Serge s pozdvihnutým obočím, keď som prišla domov. V ruke držal Neufchâtel, syr z kravského mlieka z Normandie v tvare srdca. Na kuchynskej linke som zbadala ešte niekoľko druhov syra.

„Neviem, či mám chuť na syr,“ poznamenala som a usilovala sa, aby to znelo veselo, hoci mi bolo do plaču.

Serge sa na mňa pozrel, akoby ma nespoznal. „Ella, *ça va?*“ vyzvedal.

„Samozrejme, že som v poriadku, iba mi napadlo, že sme v poslednom čase jedli dosť veľa tučných jedál. Možno by sme si mali dať na chvíľu od syrov prestávku. Taký syrový detox.“

„Pripadá mi to ako veľmi zlý nápad, Ella.“

„Máš pravdu. Nemohli by sme to teda poňať len tak jednoducho? Čo tak tridsaťmesačné Comté?“

Veľmi dobre som vedela, že vyzreté Comté sa len ťažko dá považovať za „jednoduché“, ale ak mám nasledujúcich deväť mesiacov vo svojej diéte obmedzovať syry, prečo si naplno nedopriať tie druhy, ktoré môžem jesť? Bola som si istá, že *bébé* by s mojou logikou súhlasilo.

„Dobrý nápad,“ súhlasil Serge a vyzeral, že mu odľahlo. Začal odkladať všetky ostatné balenia späť do chladničky a ja som pritom myslela na všetky bochníky Brie a kozieho syra s kôrkou z popola, ktoré priam kričali, že ich treba zjesť, a ľutovala som, že som nemala možnosť usporiadať si s nimi aspoň príjemný večierok na rozlúčku.

Serge pre nás pripravoval bravčové rebierka so zelenou šošovicou a ja som zatiaľ predstierala, že musím dokončiť nejakú prácu na počítači. Priniesol mi pohár červeného vína, ktorý ma vyburcoval k tomu, aby som si na internete vyhľadala, aká je šanca, že tehotenský test ukáže falošne pozitívny výsledok (veľmi malá) a hneď aj spôsoby, akými oznámiť priateľovi, že ste tehotná. Cítila som sa rozpačito pri čítaní článkov navrhujúcich veci ako: „Čo keby ste budúcemu oteckovi ukázali pozitívny tehotenský test spolu s oblečením pre bábätko?“ Alebo: „Darujte mu tričko s nápisom *Najlepší ocko na svete*“. Všetko to však pôsobilo veľmi neprirodzené, najmä pre niekoho takého pragmatického, ako bol Serge.

Bolo veľmi náročné udržať tehotenstvo v tajnosti, ak vám niekto stále ponúka kávu, víno a mazľavé syry. A okrem toho som vedela, že budem potrebovať Sergeovu pomoc, aby som sa zorientovala v systéme francúzskeho zdravotníctva.

Šťasti som tiež zúfalo túžila vedieť, čo na tú novinku povie. Pripadalo mi to takmer ako skúška vzťahu, ktorú som ešte nebola pripravená podstúpiť, ale aj tak som veľmi chcela vedieť, ako dopadne.

Keď Serge zakričal, že večera je hotová, vzala som svoj nedotknutý pohár vína, zavrela laptop a niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla. *Teraz alebo nikdy, Ella! Zvládneš to!*

Hneď som sa pustila do jedla. Bola som hladná ako vlk. *To tým tehotenstvom?* Možno to boli len nervy. Kým som hltala večeru, Serge mi začal rozprávať, ako dnes prišla do jeho obchodu Američanka a chcela si kúpiť vežu z rôznych druhov syra na vlastnú svadbu.

„Trvala na tom, že chce, aby boli syry naukladané jeden na druhom, od najväčšieho naspodku až po ten najmenší navrchu. A ja som jej stále opakoval, že jednotlivé syry sa musia držať oddelene, aby sa nezničila ich chuť, ale vôbec ma nepočúvala.“

„Chuť si nekúpiš,“ zažartovala som, ale Serge už bol celý rozohnený.

„Povedala mi, že nepotrebuje moje rady, iba si chce objednať syr. Lenže ja nechcem, aby bola na vlastnej svadbe sklamaná – napokon, je to veľmi dôležitý deň –, takže som jej vysvetlil, že syry takto naukladané na seba ako ‚torta‘ sa nebudú dať nijako krájať. Ona mi však ukázala fotku – viem, že by to logisticky nefungovalo, ale vyzeralo to asi celkom lákavo... Bolo to neuveriteľne frustrujúce.“

Zasmiala som sa. Serge si veľmi potrpel na tom, ako sa má syr podávať, a znelo to tak, že tej americkej neveste to bolo úplne jedno. Kiežby som mohla byť svedkom ich výmeny názorov.

„A objednala si teda nakoniec niečo, alebo si ju vyplášil?“ chcela som vedieť.

„Samozrejme, urobila veľkú objednávku, ale napíšem jej podrobné inštrukcie, ako sa majú syry podávať a priložím ich k nej. A ak aj potom uprednostní radšej vzhľad ako chuť, jej škoda. Takto aspoň budem môcť pokojne spať.“

„Keď je už reč o spánku,“ nadviazala som, pretože som usúdila, že by to bol vhodný úvod, „mám pre teba novinku.“

„Aj ja,“ odvetil okamžite.

„Aha,“ odmrmlala som prekvapene. *Preboha, čo také mi chce Serge povedať?* „Tak teda ty prvý.“

„Myslím, že som našiel vhodné miesto na našu novú *fromagerie* v šiestom *arrondissemente*. Je dokonalé. Pôvodný majiteľ – prekvapivo obuvník – v ňom podľa všetkého sídlil tridsať rokov. No zomrel,“ oznámil vecne.

„Ach,“ poznamenala som sústrastne.

„Takže teraz je priestor k dispozícii,“ pokračoval Serge. „Musím dať čím skôr vedieť agentovi. Najlepšie dnes večer. Čo si o tom myslíš?“

Vytiahol inzerát realitnej kancelárie s fotografiami. Ešte stále som si nebola istá, ako a či vôbec bude mať moje tehotenstvo vplyv na to, či si Serge bude môcť otvoriť ďalší obchod. Premýšľala som, či by som nemala s tým oznámením ešte chvíľu počkať.

„Určite chceš niesť zodpovednosť za ďalší obchod?“ opýtala som sa.

„*Mais oui,*“ odpovedal. „Už sme sa rozhodli, *non?*“

„Áno,“ prikývla som zdržanlivo. „Lenže máš na to čas? V poslednom období si mal veľa práce.“

„Fanny už súhlasila, že kým sa všetko rozbehne, vezme si v prvom obchode na starosť viac,“ vysvetlil.

„Aha, dobre,“ poznamenala som nevýrazne.

„Myslíš si, že to nie je dobrý nápad?“ zháčil sa.

„Nie je to ani tak o tom...“

„A v čom je teda problém?“ zaujímalo ho.

„Nie je žiadny problém, znie to skvele,“ odvetila som a prinútila sa usmiať sa.

„*Bon,*“ upokojil sa, akoby sa to tým uzavrelo.

„*Bon,*“ zopakovala som aj ja.